

Şehrin Hafızası

YeniGün GAZETESİ'NİN
ÜCRETSİZ KÜLTÜR-SANAT İLAVESİDİR

CİLT: 2 • SAYI: 4

HAZIRLAYANLAR: SADIK GÖKCE - ANUŞ GÖKCE

17 OCAK 2020 CUMA

Seyit Küçükbezirci

KONYA BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ'NİN
KATKILARIYLA

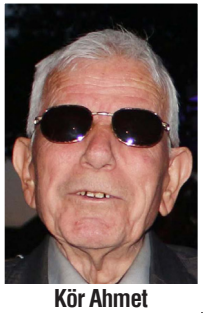
Dr. Hasan Özönder

Ahmet Güldağ

Prof. Dr. Ali Berat Alptekin

Kör Ahmet

Prof. Dr. İbrahim Dülger

- **PROF. DR. ALİ BERAT ALPTEKİN ARMAĞANI**
PROF.DR. AHMET SEVGİ
- **KONYA YAŞAYAN HAFIZASINDAN BİRİNİ
KAYBETTİ: AHMET GÜLDAĞ**
ANUŞ GÖKCE
- **BİR KÜLTÜR ADAMI HASAN ÖZÖNDER**
BEKİR ŞAHİN
- **SEYİT KÜÇÜKBEZİRCİ'NİN ARDINDAN**
SERPİL YALÇINKAYA
- **KONYA'NIN TEZENESİ - KÖR AHMET**
NAZİM PEKER
- **İBRAHİM DÜLGER HOCAYA VEDA**
ANUŞ GÖKCE
- **BİR ÂLEM GÖÇTÜ**
SADIK GÖKCE

EDİTÖRDEN...

2019 yılı, Konya için hafıza kaybı yaşadığı bir yıl olarak geçti. Bu yıl da Prof. Dr. Ali Berat Alptekin'i, Seyit Küçükbeziç'i, Ahmet Güladağ ve Hasan Özönder'i kaybettik. Bu kayıpların yeri dolmaz ama hiç olmazsa onların arşivlerinden faydalanıp bayrağı ileriye taşıyacak yeni hafızalara ihtiyacımız var. Zaman bu açığın kapatılıp kapatılamayacağını gösterecek. Konya'da yaşayan bütün kültür adamlarına bu konuda büyük görev düşüyor. Her gidenin ardından geride kalanların sorumluluğu daha da artıyor.

Şehirler, aynı insanlarda olduğu gibi "Hafızaları" ile yaşarlar. Bu hafıza olaylara tanık olanların, olayları bizzat yaşayanların veya olayları birinci ağızlarından dinleyenlerin kaleme aldıkları notlar veya yazılan sonucunda meydana gelir.

Konya'da da bu türden insanlar az da olsa var. Ama bunlar her geçen yıl birer birer bu âlemi terk ediyorlar. Geride kalanlara ebediyete intikal eden bu hafızaları unutturmamak adına yazılar kaleme almak düşer. Biz Şehrin Hafızası ilavesi ekibi olarak bu işi kendimize vazife edindik. Bu sayımızda geçen yıl ahrete uğurladığımız Prof. Dr. İbrahim Dülger, Seyit Küçükbeziç, Prof. Dr. Ali Berat Alptekin, Ahmet Güladağ ve Dr. Hasan Özönder, vefalı kalemler tarafından anlatılarak tarihe not düşülecek. Bu isimler dışında yıllar önce aramızdan ayrılan Ahmet Özdemir, Konyalının tanıdığı ismi ile Kör Ahmet'i de hatırlayacağız.

Elbette bu isimlerin hayatları ve Konya için yaptıkları birkaç sayfaya sığdırmayacak kadar kapsamlı. Ama başta söylediğimiz gibi biz bu isimlerin hafızalarda yer almalarını, unutulmamalarını sağlayacağız. İsimleri hatırlayanlar

**SADIK
GÖKCE**

sadikgokce@hotmail.com

arşivlerden ve kütüphanelerden daha detaylı bilgiler toplayabilirler. Bu yolla onların ürettiklerinin üzerine yeni ilavelerle yeni bilgiler ortaya koyabilirler. Zaten bilgileri kayda geçirmenin temel amaçlarından birisi de bilinenin kaybolmadan geleceğe, ileriye daha ileriye aktarılması değil mi?

Zamanımızda VEFA için İstanbul'da bir semt tanımı yapılıyor olsa da biz bunun böyle olmadığını biliyoruz. Bu konuyla ilgili olanların bildiği gibi İstanbul'daki semte ismini veren Hazreti Vefa aslen Konyalıdır. Tabi burada üzümlük belirtilmem gereken bir konu "Konya'da VEFA isimli bir mahallenin" bulunmamasıdır. Büyükşehir Belediyemiz veya ilçe belediyelerimizden birisi tarafından merkezde bir mahalleye VEFA isminin verileceğini umuyorum.

Doğru olan, değerlerimiz vefat ettikten sonra sahip çıkmak değil onlar hayatta iken sahip çıkıp onları onure etmek... Ne yazık ki biz değerlerimiz hayta iken onlarla çekişmeyi, onları yok saymayı, onların fikirlerine karşı çıkmayı bir meziyet sanıyoruz. Vefatlarından sonra da sadece güzel hasletlerini gündemde tutup bir mit oluşturuyoruz. Bir süre sonra haklarında olumsuz bir şey anlatılmasına dahi tahammül edemiyoruz. Hâlbuki yaşayan değerlerimizden kendi biyografilerini yazmalarını istesek ve çalışmalarını o kaynak üzerinden yürütsek doğru bir iş yapmış olmaz mıyız?

**ACZİMİN
GİRYESİ****Ahmet
Sevgi****GÖZ VE GÖNÜL**

Göz görmezse gönül katlanırmış, el-hak doğru,
Gönül katlanmazsa göz görür mü? Mesele bu.

(Ahmet Sevgi)

PROF. DR. ALİ BERAT ALPTEKİN ARMAĞANI

Büyük Türk şairi Nâbî (ö. 1712) bir beytinde şöyle der:
"Sözde darb-ı mesel îrâdına söz yok ammâ

Söz odur âleme senden kala bir darb-ı mesel."

Hikmet şairi Nâbî'ye göre yazılarda, konuşmalarda atasözüne yer vermek güzeldir, hoştur. Ama esas güzel olan, atasözü niteliğinde güzel sözler söyleyebilmektir. Ferit Kam'ın (ö. 1944) şu dörtlüğü bence Nâbî'nin bu tarifine gayet uygundur:

"Sağlığında nice ehl-i hünerin

Bir tutam tuz bile yoktur aşına

Öldürürüz onu önce aklıktan

Türbe diktiririz sonra başına."

Şairin çok güzel ifade ettiği üzere, maalesef kadirbilmezlik bizim ezeli kusurlarımızdan biridir. Ben diyeyim ihmalkârlıktan, siz deyin kıskançlıktan, her ne hâl ise, güzellikleri paylaşmak, yapılan iyi işleri takdir etmek bizim pek âdetimiz değildir. Şayet toplumun yetiştirdiği bir değeri takdir etme gereği duyulmuşsa, muhakkak onun ölümü beklenir. Diğer bir ifade ile hüner erbabını biz önce kahrından öldürürüz, sonra da ardından methiyeler düzeriz.

Tabii, bu durumun -az da olsa- istisnaları vardır. Bazı insanlara -ne mutlu onlara ki- çektiği emeklerin takdir edildiğini dünya gözüyle görmek nasip oluyor. Prof. Dr. Ali Berat Alptekin de o bahtiyar kişilerden biridir.

Daha emekli bile olmadan "Toroslardan Tanrı Dağlarına Türk Halk Biliminin Ulu Çınarı PROF. DR. ALİ BERAT ALPTEKİN ARMAĞANI" adlı büyük boy, 930 sayfa hacminde bir kitapla (Kömen Yayınları, Konya-2019) taltif edilmek -bugünkü şartlarda- çok az kişiye nasip olan bir mazhariyettir.

Prof. Dr. Esmâ Şimşek öncülüğünde hazırlanan bu armağan kitap "ÖN SÖZ" ve "GİRİŞ"i müteakip "Gönül dilinden Dökülenlerle Prof. Dr. Ali Berat Alptekin", "Hakemsiz Makaleler" ve "Hakemli Makaleler" olmak üzere üç bölümden oluşmaktadır.

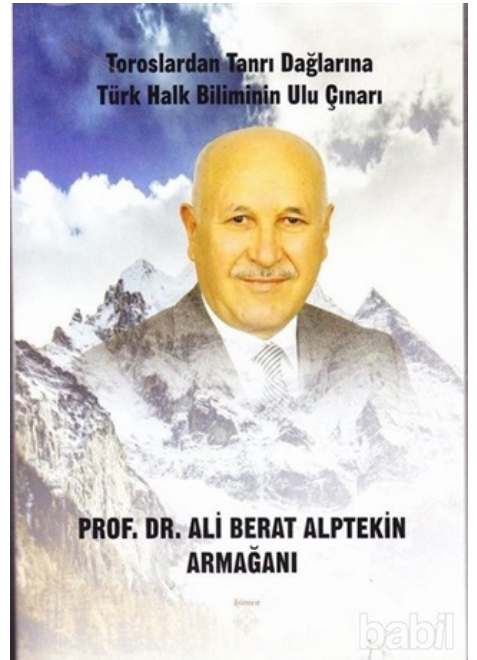
Eserin "ÖN SÖZ"ünde Prof. Dr. Esmâ

PROF. DR AHMET SEVGİ

Şimşek, Ali Berat Bey'i şöyle takdim ediyor:

"Toroslarn eteğinde, küçük bir köyde dünyaya gelip çok kısa bir zaman zarfında adını bütün Türk dünyasına duyuran bir Yörük yiğididir Prof. Dr. Ali Berat Alptekin. Türklüğün ve Türk kültürünün yorulmaz neferi olarak göstermiş olduğu azim, gayret ve sabırla kısa zamanda önemli çalışmalara imza atmış, sadece akademik hayatıyla değil, insanî davranışlarıyla da çevresine örnek olmuştur. Öğrencilerine bir hocadan çok baba gibi davranan Ali Berat Bey, bugün hemen her biri ayrı bir üniversitede Dr. Öğretim Üyesi, Doçent veya Profesör olan 9 doktora öğrencisi ve 24 yüksek lisans öğrencisi yetiştirmiş, bunların dışında akademik çalışma yapan birçok öğrenciye manevî danışmanlık yapmıştır. O, yardıma ihtiyacı olan herkese elini uzatan, sorunlarına çözüm bulmaya çalışan bir yapıya sahiptir."

Prof. Dr. Hatice İçel'in kaleme aldığı "Prof. Dr. Ali Berat Alptekin'in Hayatı ve Eserleri" adlı çalışmaya baktığımızda Ali Berat Hoca'nın bugüne kadar 43 kitap, 68 ansiklopedi maddesi ve 345 makale yazmış olduğunu görüyoruz ki bu, Ali Berat Bey'in nasıl velut bir akademisyen olduğunu göstermesi bakımından dikkate şayandır.

Prof. Dr. Abdurrahman Güzel, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu gibi kıdemli Hocaların yanında çok sayıda genç akademisyenin yazılarının yer aldığı kitapta, Ali Berat Hoca için yazılmış şiirler de var. İşte Âşık Kul Nuri'den bir örnek:

"Türkmen obasının yağız evladı
Asaletli Ali Berat Alptekin
Yüzü yerde, alnı açık, başı dik
Şahsiyetli Ali Berat Alptekin
(...)

Bağlarında bülbül ötüştürmüştür
Millî gönülleri tutuşturmuştur
Yüzlerce talebe yetiştirmiştir
Maharetli Ali Berat Alptekin
Gel Âşık Kul Nuri ilime eğil
İlme düşen vermez gayrıya meyil
Profesör olmuş, boşuna değil
Liyakatli Ali Berat Alptekin."

Her ne kadar Edip Ahmet 9 asır önce
vefa gölü kurudu dese de (Vefâ köli suglup
kurup yulları=Vefa gölünün suyu çekil-

di, kaynakları kurudu) Allah'a şükür ki göl yerinde gönen eksik olmuyor. Kitabın hazırlanmasında emeği geçenlere ve makaleleriyle katkıda bulunanlara minnettarız. C. Allah'tan, Ali Berat Alptekin Hocamıza sağlıklı ömürler vermesini niyaz ediyoruz...

Not: Hocamız Ali Berat Alptekin'in vefatından beş buçuk ay (165 gün) önce kaleme alınan bu yazıda (Bkz. Yeniçağ 20 Mart 2019), rahmetli adına hazırlanan "Prof. Dr. Ali Berat Alptekin Armağanı" adlı eser tanıtılmaktadır. Bir kadirşinaslık örneği olması bakımından iktibas ediyoruz.

'Tiryaki Sözleri'nin
GÖLGESİNDE

Ahmet
Sevgi

برملتك معيار مدنيتي ارباب عرفانيه درجه حرمتيدر.

Bir milletin mi'yâr-ı medeniyeti erbâb-ı irfanına derece-i hürmetidir.
(Cenap Şahabeddin)

MEDENİLİĞİN ÖLÇÜSÜ

Medenilik ilim irfan sahibine saygıyla ölçülür,
Tarihe mal olmuş değerlerini unutanlar küçülür.
(Ahmet Sevgi)

KONYA YAŞAYAN HAFIZASINDAN BİRİNİ KAYBETTİ: AHMET GÜLDAĞ

ANUŞ
GÖKCE

23 Aralıkta rahatsızlanarak Meram Eğitim Araştırma Hastanesine kaldırılan Ahmet Güldağ, 24 Aralık'ta vefat ederek üçler Mezarlığında toprağa verildi. Konya yaşayan bir hafızasını kaybetti. Biz de bu ay çıkacak olan Şehrin hafızası dergisinde" kaybettiğimiz değerlerimiz" adlı yazı dizisinde Ahmet Güldağ'a da yer verdik.

Ahmet Güldağ kimdir?

Ahmet Güldağ Karayollarından emekli, kalemını Konya'nın problemleri ve çözümünü için oynatan, Konya kültürüne ve değerlerine önem veren bir yazardır.

Hayatı

Ahmet Güldağ, 1930 yılında Zıvarık (Altınkekin) ilçesinin Dedeler köyünde dünyaya geldi. Babası Dedeler köyünün İlkokulu öğretmeni idi. 1931 yılında babasının Hadim'in Gaziler köyüne tayini çıkması üzerine babasıyla birlikte Gaziler köyüne gitti. İlkokulu bu köyde bitirdi.

"Köy okulları o zaman 3. sınıfa kadardı. Üçüncü sınıfta sonunda imtihan olunur, diploma alınır. İlkokulu bitirmek isteyenler ilçelere giderlerdi. 1938 yılında yeni bir kanun çıktı. Köy okullarını da 5 yıl yaptılar. 5 sınıfta bir öğretmen okuturdu. Böylece 4. ve 5. sınıfları da köyde babamın yanında okudum."*

1941 yılında ilkokulu bitiren Ahmet Güldağ Sanayi Mektebi'nin imtihanına girdi. İmtihani kazanan Güldağ, 3 yıl bu okulda okuduktan sonra mezun oldu. Bir müddet özel çalıştıktan sonra Ankara'da Akşam Tekniker Okuluna kayıt yaptırdı. 2 yıllık tahsilden sonra Belediye'ye girerek Fen Memuru olarak çalışmaya başladı.

Ankara- Konya yolu üzerinde İngilizlerin inşa ettiği 60 tonluk bir silo inşaatına teknik eleman olarak girdi. 2 yıl bu işte çalıştı. Silo işi bitince 1957-58 yıllarında Devlet Su İşleri'ne girdi. İstanbul'da Yıldız Teknik Okulu açıldığı yıl kayıt yaptırdı. Devlet Su İşlerinde çalışırken İstanbul'daki tahsil hayatını tamamlayarak yüksekokul mezunu

oldu.

1959 yılında Karayollarında mühendis olarak çalışmaya başladı. Konya-Ankara, Konya-Ereğli, Karaman-Mut yolu gibi büyük şantiyeler 2 yıl gibi kısa bir zaman zarfında tamamlanarak hizmete açıldı.

Ahmet Güldağ, 1960'ta sonra Karayollarının çalışmalarında duraklama görüldüğünü ifade ederek görüşlerini şöyle dile getirmişti:

"1960 ihtilalinden sonra yol yapımı yavaşladı. Bir kısım çalışmaları durdurdular. Değil yeni yol yapımı, yolların bakımına bile para vermediler. 1963 yılına kadar bu böyle devam etti. AP iktidara gelince ödenek ayrıldı. Ama o zamana kadar bakımı yapılamayan bütün yollar delik deşik oldu. Yol yapım çalışmaları oldu ama Karayolları eski temposunu yakalayamadı."

Yazı hayatı:

1954 yılında yazı hayatına başlayan Ahmet Güldağ, 15 günde bir Yeni Meram Gazetesinde sayfa çıkarmaya başladı. Daha sonra aynı gazetede makale yazmaya başladı. İlk makalesi, "Konya'yı Üvey Evlat Görüyorlar" başlığını taşıyordu. Bu olay hakkındaki anıla-

rını şöyle dile getiriyordu: Sanat Mektepleri Mezunları Cemiyeti vardı. Ankara'da merkez burada Konya Şubesi'nin açılması için basımla kaynaşmaya başladık. Birlikle değil hepsiyle. Devlet para vermiyor, yok diyor. Sadece halktan veya kurumlardan alacağız. Bina olarak Sanat Mektebi'nin binasını kullanacağız. Öğretmenlerden maddi destek bekliyorduk. Böylece gazetecilerin hayatına girdim. Tuttum, 15 günde bir Yeni Meram Gazetesi'nde sayfa çıkarmaya başladım. Mustafa'nın babası Ahmet Bahçivan, Mustafa Ataman vardı. Sayfanın içinde bu davalar yer verdik. Böylece Yeni Meram'da sayfa çıkartırken İstanbullu bir Yazı İşleri Müdürü vardı. Aynı zamanda Anadolu Ajansı'nın muhabiriydi. O zaman Yenimeram Gazetesi Demokrat Parti'nin resmi gazetesi gibiydi. İlanı öbürlerine az verdi, ona çok verirdi. Bir gün bana şöyle söyledi: "Sen ne güzel sayfa çıkartıyorsun, neye makale yazmıyorsun?" "Yapamam herhalde" dedim. "Yazarsın, yazarsın." dedi. Ben de bir makale yazmaya karar verdim. Başlığı, "Konya'yı Üvey Evlat Görüyorlar" Yazının içinde şu vardı: Osmanlı Devleti'ni bilmem; ama Cumhuriyet Hükümetleri Konya'yı üvey evlat olarak görmüşlerdir." Mustafa Ataman Mesul Müdürü tabii. Bana, "Bu cümleyi çıkar da evvelki hükümetler" yaz dedi. "Benim yazım ya böyle çıkar ya da çıkmaz." Dedim. O sırada Ahmet Bahçivan geldi. Babacan bir adam... Bu geldi, "ne oluyor, bir şey mi var?" dedi. Ben

de "böyle böyle oluyor." dedim. Aynen şunu söyledi: "Yalan mı söylüyor, aynen makaleyi yayınlayın." dedi. İşte böylece 1954'te makale yazmaya başladım"

1974'te Memurun Kanunundaki değişiklikle memurların gazetelerde yazı yazması yasaklandı. 1992 yılına kadar yazı yazmadı.

Ahmet Güldağ, Konya Postasında yazmaya başladığı zaman daha çok kendi mesleği ile ilgili yazıları, Konya'nın problemlerini dile getirdi. Burada yazmaya başlamasının mace-rasını şöyle anlatır: "92'den sonra Konya Postası'na bir ilan vermeye gitmiştim. Mustafa Bey, bana, "Sen eski yazarlardanmışsın. Şimdi niye yazmıyorsun" dedi. "Yasak olduğu için yazmıyorum." dedim. "Yazın siz, yasak masak yok." dedi. Bir makale getirdim, verdim. Konya Postasına yazı yazmaya başladım. Bu arada Antalya yolunu da yapıyoruz. "Akdeniz'e İnen Yollar" diye bir seri yazı yazmaya başladım. Konyalılar Akdeniz'e nereden giderler. Evvela Isparta'yı yazdım, düzenledim. İkinci sefer de Antalya yolunu yazdım ve başlığını şöyle attım: "Konya mebusları, basın, belediye başkanları ve Konyalılar", Yazının içeriği; " Bu iş idarenin işi değil artık. Ankara'nın işi. Bu işin bitmesi için Ankara'ya gidip geleceksiniz." Bu yazıyı yazdığım zaman Bölge Müdürü yanına çağırıldı. "Bu yazıyı sen mi yazdın?" diye sordu. "Evet" dedim. "Sen memursun, yazamazsın" dedi. Ben de "bilmiyordum" dedim. "Bir daha yazma" dedi. "Pekâlâ!" dedim. Bu sefer başka

bir isimle yazmaya başladım. "Ahsen Gülbağ" ismiyle yazı yazmaya başladım. Antalya yolunun yapımı gecikince dayanamadım, yine Antalya yolu üzerine yazdım. Bu kez Bölge Müdürü yine yanına çağırıldı. "Niye yazdın, hani yazmayacaktın?" diye çıktı. Ama öğrenmiştim: "Anayasa'nın 26. Maddesine göre herkes fikrini yazı ve söz ile söylemesi serbesttir. Bana teşekkür edeceğimiz yerde zora sürüyorsunuz. Yazı yazamayacak diye her hangi bir kaide yoktur." dedim.

Adam hakkımda tahkikat açtırdı. İsnat edecek bir suç bulamadığından 15. Maddeye göre; "emre itaatsizlikten" kınama cezası verdi. Memur basını çağırır bilgi verirse, bu yasak. Herhangi bir memur, amir veya bölge müdürü genel müdürden izinsiz beyanat veremez. Yaşım da gelmişti zaten. 1995 yılında emekli olduktan sonra yazmaya devam ettim "

Ahmet Gülbağ kendine has bazı kriterleri olan birisiydi. Bu filanın zararınaymış diye düşünmezdi. Neyi görürse onu yazardı. Doğru bildiğinden, ilkelerinden asla taviz vermezdi.

2002 yılında PTT Bölge Müdürünün "Feza ile yarışıyoruz" beyanatının üzerine kendisine gelen bir davetiye'nin 15 gün gecikmesi üzerine bir yazı kaleme almış, bu yazının yayınlanmamasından dolayı da gazeteden ayrılmıştır. Olay şöyle cereyan etmiştir:

"Konya Postası el değiştirmişti, haberim yoktu. PTT'nin Bölge Müdür, "Feza ile yarışıyoruz" diye beyanat vermişti. O zaman yazıyı nasıl yazıyorduk. Ben Antalya'ya gittim. Yazılıkta makaleyi el yazısıyla yazıyorum. 16 km. lik Belek'e geliyorum. Otobüs şoförüne veriyorum. Konya'ya otobüs şoförü getiriyor, gazeteden biri gelip yazı alıyor ve o şekilde yazı yayınlanıyor. Ben de hayret uyandıran bir şey oldu. Bana bir davetiye geldi. O zaman Ticaret Odası "toplantılarımıza gelmiyorsun" diye bir sitemde bulunmuştu. Ben de "davet etmiyorsunuz ki geleyim" demiştim. Bir gün bir davetiye çıktı geldi. Toplantı 15 gün evvelinde olmuş, benim elime davetiye 15 gün sonra geçti. Şimdi, hani PTT'nin "feza ile yarışıyoruz" iddiası nerede kaldı. Ben de bunu tuttum yazdım. "Fezayla yarışılıyormuş, nerede kaldı bunun fezalık işi, bir davetiye 15 gün sonra elime geçti" diye yazdım. Mehmet Ali Uz, gazeteye editör olmuş; "bu yazı olmaz" dedi. Misafir kalem olması için uğraştı, gittiler, toplandılar filan. Bak! Dedim; "Benim yazım

yazılırsa yazılır, yazılmazsa yazılmaz. Bana eyvallah." 15 gün beklemişler, yazı gelmedi diye. Ben de ayrıldım, Merhaba'ya geçtim."

Ahmet Gülbağ, Konya Yenigün Gazetesinde Ahsen Gülbağ müsteaar ismiyle kültür ve sanat alanında makaleler yazmıştır. Merhaba Gazetesinde de kendi ismiyle makaleler yazmıştır.

24 Aralık 2019'da hakkın rahmetine kavuşan Ahmet Gülbağ'a Allah'tan mağfaret diliyorum. Mekânı cennet olsun.

24 Ekim 2019 tarihli Merhaba Gazetesinde çıkan bir yazısında, Konya'nın meselelerini şöyle dile getiriyordu: "Konya meseleleri nelerdi? Genel olarak sıralayalım. Atılan temel betonun üzerinde çimenlerin yetiştiği Mevlana Kültür Merkezi Sözde Bölge Hastanesi olacak 7 ayın binadan müteşekkil "Beyhekim" Hastanesi" yapımına başlanılması ki yirminci yılını doldurmuş elde var sıfır idi. Konya – Ankara arası hızlı tren yapımı. Konya hava alanı ve terminali yapımı... Konya – Ankara karayolunun bölünmüş yol olması ve beton asfalt yapımı. Göksu Şelalesi ve Gilistra vb. yerlerin turizm haline getirilmesi. Önemli kavşaklar da alt üst geçitlerin yapılması. Seçim sonrası Antalya hemen dört alt geçit yaparken Konya üç yıl önem ver(e)memiş olmasıydı. Belediyelerin temizlik, yağmur sularının caddelerde göl yapmasının önüne geçilmesi, şehir otobüs hatlarının tanzimi imar da ranta gidilmemesi gibi belediye hizmetlerinin üzerinde durmakta idim. Asıl önemle üzerinde durduğum bir meselede Konya karayolları bölgesine ait Konya – Seydişehir ve Seydişehir – Akseki kavşağı yolu olan...Konya – Antalya yolu idi. (Merhaba Gazetesi)

***Bu yazı 2015 yılında Ahmet Gülbağ ile yapılan bir röportajdan özetlenerek hazırlanmıştır.**

BİR KÜLTÜR ADAMI HASAN ÖZÖNDER

Konya'nın son dönemde yetiştirdiği önemli kültür adamlarından Konya ve Mevlana aşığı Hasan Özönder 17.08.1943 tarihinde Konya'da doğdu. Babası Yusuf, annesi Şefika hanımdır. Akif Paşa İlkokulu'ndan sonra Konya İmam-Hatip Okulunu bitirdi. 1967 yılında Konya Yüksek İslam Enstitüsünden mezun olduktan sonra iki yıl Konya İmam-Hatip Okulunda öğretmenlik yaptı.

1968 yılında izdivaçta bulunan Özönder 2 oğlan 1 kız 3 evladından 5 torun sahibidir.

1969 yılında Konya İslam Enstitüsü Türk Medeniyeti ve Tarihi Öğretim Görevliliğine tayin edildi. 1979 yılında Erzurum Atatürk Üniversitesi İslami İlimler Fakültesinde Türk İslam Sanatları ve Mimarisi Tarihi Ana Bilim Dalı'nda doktorasını yaptı. 1982 yılında Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde yardımcı doçentliğe atandı. Doktora diploması haricinde Selçuk Üniversitesi Türk El Sanatları Ana Sanat Dalı'nda sanatta yeterlilik diploması aldı(1990). Dolayısıyla Özönder, sanat ve mimari sahasında çifte diploma sahibi nadir akademisyenlerden biridir. Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi ve Konya Ansiklo-

BEKİR ŞAHİN

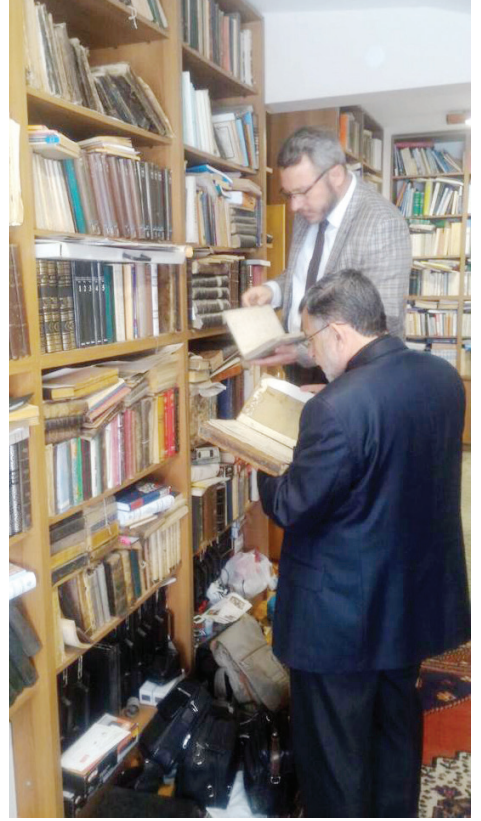
pedisi'nde çok sayıda madde kaleme aldı.

Selçuk Üniversitesi Türk El Sanatlarını Araştırma ve Geliştirme Merkezi Başkanlığını yaptı. Bu dönemde pek çok yayın, seminer ve sergiler gerçekleştirdi. Geleneksel Türk sanatlarından hat ve tezhip konusunda Türkiye'nin saygın isimlerinden ders alarak kendini geliştirdi. Bu alanda lisans ve lisansüstü düzeyde dersler vererek birçok öğrencinin yetişmesine katkıda bulundu.

Yurt içinde ve yut dışında pek çok bilimsel toplantılara katılarak bildiriler sundu. Bu seyahatlerde binlerce fotoğraf, video ve slayt birikimi yaptı.

Zengin kütüphanesindeki bilgi zarfları elli yıl boyunca bulunduğu dokümanlar ile meydana gelmiş konu ve kişileri unutulmuş olmaktan kurtarmıştır. Ord. Prof. Dr. Süheyl ÜNVER'in tembih ve tavsiyesi olan bu araştırma metodu sayesinde derlediği bilgileri ve belgeleri kendisi kullandığı gibi yerli ve yabancı araştırma-

cılara da ışık tutmuştur.

Gittiği yerlerde Türk kültür, sanat ve medeniyetine dair birçok konuyu gündeme getirmiş ve yabancı ülkelerdeki Türk kültür ve medeniyetine ait değişik konularda eserleri gün yüzüne çıkarmıştır. Osmanlılardan kalan Mevlevihâneler ve Türk Mahalleleri'ndeki tarihe karışmış medeniyet nişanesi olan sadaka taşları bunlardandır.

Radyo, televizyon konuşmaları ve bilimsel toplantı tebliğleri ile görev ifâ eden Özönder uzun yıllar pek çok eğitimci, akademisyen ve sanat adamı yetiştirdi. 1996 yılında emekliye ayrıldı.

Konya Meram Belediyesi tarafından 2004 yılında "Sanata Saygı Ödülü"ne; Konya Büyükşehir Belediyesince de 2012 yılında "Konya Kültürüne Hizmet" ödülüne layık bulundu.

Kültür, sanat ve medeniyet tarihlerine dair zengin bir kütüphaneye, dia (slayt) ve fotoğraf arşivi bulunmaktadır.

Şehrin değer kattığı, şehrine değer katan mümtaz bir şahsiyet olarak anılacak olan Hasan Özönder 29 Aralık 2019 "hakka yürüdü". Naşı sevenlerin omuzlarında Haciveyis Camiinde kılınan cenaze namazından sonra üçler mezarlığına defnedildi.

Eserleri Şunlardır:

- Mimar Sinan (Konya 1972),
- Peygamberimizin Sağlık Öğütleri (İstanbul 1974),
- Konya Vakıf Eserleri (Konya 1985),
- Konya Mevlâna Dergâhı (Ankara 1989),
- Konya Velileri (Konya 1990), Evvel Zaman İçinde Meram (Konya 1997),
- Sille/Tarih, Kültür, Sanat (Konya 1998),
- 7- Eski(meyen) Meram (Komisyon: fotoğraf albümü; (Konya 2000),
- 8- Selçuklu Emiri Beşare Bey ve Başarıkavak (Konya 2001),
- 9- Ansiklopedik Hat ve Tezhip Sanatları Deyimleri, Terimleri Sözlüğü (Konya 2003),
- 10- Konya (Konya 2005),
- 11-Tarih Boyunca Mevlevi Kıyafetleri ve Sembolik Anlamları (Konya 2006),
- 12- Mevlâna ve Mevlevilik (Konya 2006).
- 13- Türk İslam Medeniyeti Tarihi (1976)
- 14-Mevlâna'nın Gönül Dostları (2004)
- 15- "Mevlevî Deyim ve Terimleri Sözlüğü" (Yayımlanmadı)
- 16- " Konya'da 50 Elli" bunlardandır.(Yayımlanmadı)

SEYİT KÜÇÜKBEZİRCİ'NİN ARDINDAN...

İkokul 3. sınıfta iken yazmaya başlayan, 32 sayfalık kendi çocuk dergisini çıkartan biri.

1956 'da Konya Ticaret Lisesi orta kısmında 3. sınıf öğrencisi iken de ilk folklor derlemelerini toparlayan ve henüz 16 yaşında Öz Demokrat Konya Gazetesi'nde yayınlanması aylarca sürecek "Konya Folkloru" tefrikasını hazırlayan; hastalığının son dönemine kadar da yazmaktan hiç ödün vermemiş biri.

Tüm konuşmalarında Konya sevdalısı olduğunu ifade eden, "Burası Belde-i Emin, kutlu ve aziz şehirdir." vurgusu yapan; derlemeleri, kitapları, konferans ve seminerleri ile hep Konya kültürü için ömrünü adanmış, birçok hizmet belgesi ve ödül almış biri.

Yazabilmenin bir yetenek olduğunu, bu hastalığın bulaştığı bir insanın yakasını bir daha bırakmayacağını esprili bir dille her daim ifade edip, kendisi de buna en iyi örnek olan biri.

Ben de dâhil birçok kişi kendisiyle röportaj

SERPİL YALÇINKAYA

yapmış ve o kendini olabildiğinde insanlara açmış, çizgisinden hiç ödün vermemiş biri.

İşte 18 Nisan 2017'deki notlarımdan:

15 Nisan 1942 doğumlu Seyit Küçükbezirci. Koç burcu insanı.

Kendi deyimi ile " ak kâğıt üzerine kara yazı" sı düşeli çok uzun zaman olmuş. 9 Aralık 1958'den beri süregelen bir macera onun ak kâğıtlarla olan dostluğu.

Ama serüvenin çok daha gerisinde, uzun zaman öncesine dayanan okuma hastalığı; henüz Ticaret Lisesi birinci sınıftayken başlayan araştırma, derleme, arşivleme bağımlılığı...

Sevgilisi "Optima" ile halen devam eden bir serüven onunki...

Enteresan konuları da ihtiva eden, çok uzun yıllar öncesinde zor koşullarda, eski

usullerle yayına hazırlanmış Tarla ve Havuz Balıkçılığı'ndan tutun da Türkiye'de Yeni İş İmkanları adlı eserine, Köy Kooperatifleri Kalkınma Rehberi'nden Hikâyelere kadar neler yok ki onun zengin ufkundan sayfalara, kitaplara dökülen...

Çoğu şimdiden unutulmaya yüz tutmuş Konya Türkülerini derleyerek yayınlaması, bu yörenin folkloruna ait onlarca, yüzlerce bilginin geleceğe taşınması adına hummalı gayretlerinin değeri ölçülebilir mi?

Ben gittiğimde "Hadi Konya'yı çalarlasa(!)" diyerek buradan uzakta birkaç gün bile geçirmeyi istemeyen bir sevdadır onunki.

Yanına oturduğunuzda sizinle bildiği, öğrendiği güzellikleri hiç saklamadan olduğu gibi paylaşır. Bilgi cimrisi değildir, tecrübelerini her fırsatta aktarır karşısındakine...

Sadece bir gazeteci değil, aynı zamanda şair, araştırmacı, koleksiyoner, kooperatifçi, madenci, tüccar, eğitimci vb. pek çok dalla ilgili olan sonuna kadar araştıran, sorgulayan, eleyen, dokuyan ve işi her daim kotaran bir yapıya sahiptir. Birçok alanda bu memlekete nasıl hizmet edebilirim gayretine düşmüş, ağrımayan başını ağrıtmış, dertlenmiş, sev-dalanmış bu yaşına gelmiş hâlâ da pes etmemiştir.

Yazılarını okurken sizinle sohbet ediliyor-muş hissine kapılırsınız, yorulmaz ve sıkılmaz, çok uzun süredir dostunuz olan birinden bir haber dinliyormuş havasına bürünürsünüz. Resmîyet yoktur yazılarıyla aranızda, sizin de hissettiğiniz lakin dile, yazıya dökemediğiniz şeyleri o çok pratik, en güzel lisanla anlatıverir sanki.

Yaşayan bir tarih, memleketinin taşına, toprağına âşık, yeri geldiğinde yapılan yanlış uygulamalar nedeniyle tüm cihanı karşısına alabilecek mertlikte ve sertlikte birisidir. "Getirmesinler Sarı Siyit'i şimdi buraya!" der çok kızdığı anlarda. İçerisinde her biri ayrı daldaki branşlaşmış birçok Seyit barındırdığını "Sarı Siyit'in de bunlardan biri olduğunu ifade eder. "Kimseye hakkımı helal etmiyorum, kimse de bana helal etmesin" diyecek kadar da cesurdur her zaman. Muhammed İkbâl'in "Şahin acır mı hiç avına?" sözünü sürekli anımsadığını sessiz-sakin kalanların ezilen olacağını yıllar yıllar öncesinde anladığını be-

lirtir...

Sadece yazı ve Konya folkloru değil, toplumsal hayatın, siyasal hayatın içinden de birçok bilgi ve kültür birikimine sahiptir. Zor işleri sever ama ustaca üstesinden de gelir o zor işlerin. "Amacıma ulaşmak için yol ararım; bulamazsam, yol yaparım." der.

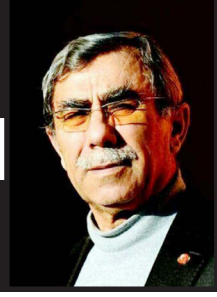
Onun ismini ilk gençlik yıllarımda duymuş ama tanışma fırsatım olmamıştı. Fakat aradan yıllar geçip de tanıdıktan sonra nezaketli, anlayışlı, gönül almasını bilen, yol gösteren kimliği ile eksikliğini hemen fark ettiğim bir rehber rolü üstlendi.

"Sevgili Peygamberimizin Veda Hutbesi'ni çok önemsiyorum. O hutbesinin sonunda şahit ol Ya Rab, şahit ol Ya Rab, şahit ol Ya Rab, demişti. Öyleyse ben de burada, sizlerin karşısında kendimi sorguya çekiyor ve soruyorum O büyük insan gibi; kimin malını almışsam gelsin alsın, kimin sırtına vurmuşsam gelsin vursun." diyerek bütün salonu etkileyen konuşmasıyla sözlerini sonlandırmıştı Aydınlar Ocağındaki doğum günü adına katıldığımız söyleşisinde...

O zaman kendisine "Doğum günün kutlu, ömrün uzun olsun cesur yürekli usta..." demiştim. Şimdi de "Doğum günün kutlu, mekânın cennet olsun cesur yürekli usta..." demek istiyorum.

KONYA'NIN TEZENESİ KÖR AHMET

**NAZIM
PEKER**

Ahmet Özdemir, namı diğer Kör Ahmet, Konya'nın yetiştirdiği ve Türk Halk Müziğine 124 Türkü kazandırmış ve dokuz albümün de sahibidir.

Ahmet Özdemir, denince "Kimdir" diye düşünülen fakat "Kör Ahmet" denince bizim Ahmet mi diye hemen tanınan şen şakrak bir Konya Türküleri aşığıdır o.

Anacığının dediğine göre 1933 yılının iğde ağaçlarının açtığı ve etrafı türüm türüm iğde kokularının sardığı bir günde dünyaya gelmiştir.

Dedesi Ahmet ölünce, anneanesi köyde yalnız kalır. Bu durum uzun sürmez. Anneane baba Ali Özdemir'e, "Ali efendi sen köyde kalma. Ne yapacaksın burada, Konya'ya gidelim de çocuklarda mağdur olmasın." İsteğiyle Güvenç köyünden taşınarak 1944'de Konya'ya gelerek Ahmetdede Yedilere yerleşirler.

Baba Ali Özdemir ziraat aletleri yapımla uğraşmakta! Bugün imalatları Konya sınırlarını aşmış pek çok ziraat alet üreticisi firma sahipleri Ali Özdemir'i çıraklığını yapmışlar.

Ahmet Özdemir, geçirdiği çiçek hastalığı sonrası çocukken gözlerini kaybetmiş. Kendi ifadesiyle ailesi gözlerinin açılması için çok çabalamışlar. Doktorların, "Bunun gözü görmez artık." Demeleriyle de ümitlerini kaybetmişler.

Kör Ahmet ilkokulu dahi bitirmemiştir. Çocukluğunda her sebze yi kendilerinin yetiştirdiğini, şimdi ki gibi her şeyi market ve bakıldan almadıklarını söyler.

Büyüdükçe gözlerinin görmediğini iyiden iyiyeye fark eden Özdemir, bundan hiç rahatsızlık duymadığını, dert edinmediğini ve Tanrı'ya sitem etmediğini söylemiştir.

Kör Ahmet'te müzik sevgisi aileden gelir. Evlerinde çeşit çeşit udlar, sazlar, bağlamalar olduğunu ama bunlarla fazla ilgilenmediğini. Ama babasının çalmasına da tempo tutarmış.

Bir gün anneanesi bir kaval getirir ve Kör Ahmet'in müzik yaşamı böylece başlamış olur.

İşin garip yanı, gözünün görmemesine karşın, babasıyla dükkâna gider ve ona yardım eder, hatta pafta ile yiv bile açar, dörtlük demirleri testere ile keser ve körük bile çekermiş.

Mahallenin çocuklarıyla okula gitmiş, öğretmenlerin bunu sevmelerine rağmen okulu

bitirememiş.

Ahmet Özdemir'i fark eden Doruğun Haydar ile Taşbaşlı Tevfik Ağa ailesinden habersiz bunu Ankara'ya götürüler. Yaşı henüz 11'dir. Radyo evine giderler. Muzaffer Sarısözen'e durumu anlatırlar. Sarısözen, Ahmet Özdemir'e, "Hadi bana bir türkü oku bakalım". Yurttan Sesler programında okuyacaktır.

Ankara'da Ahmet Yamacı, Osman Özdengeçti, A. Gazi Ayhan'la tanışır. Spiker Emel Gazi Nihal bunu çok sever, "Aman ne tatlı şeymiş bu böyle" diyerek eğitirler, düzgün konuşma öğütleri verirler.

Ahmet Özdemir, 1944 yılında 11 yaşında Ankara Radyosu stajyer mahalli sanatçı sınavına kendi bestesi olan, "Duvara mılı çakayım, çakayım da bakayım" bestesiyle katılır ve başarır. O, artık Ankara radyosunda stajyer mahalli sanatçıdır.

Zaman içinde kendini geliştirir. Besteleri ve derlediği özellikle Konya Türküleri, başka sanatçılar tarafından da okunmaya başlar. Bedia Akartürk, "Bana yardımcı olur musun, bana bir Türkü verir misin?" ricasında bulunur. Kendi derlemesi olan, "Elmalarn Yoncası" türküsünü vererek; aslen Ödemişli olan Bedia Akartürk'ün böylece "Konya Bülbülü" sanına kavuşmasına vesile olur.

Kör Ahmet artık, Konya sınırlarını aşarak Türkiye genelinde çalıp söyleyen bir okuyucudur. İzmir'de, Adana'da, Sivas'ta, Diyarbakır'da türküler okur. Özdemir diyor ki, "Yörelere Türküsü, kendi yörelerinde daha çok rağbet görür."

1961 yılında Karapınarlı Döndü Hanımla evlenir

1963 yılında ilk plağını yapacaktır. İstanbul'dan çağılır. Seval Plak sahibi, "Ahmet Bey senin plağı yapacağız da kaç para istersin?" Diye sorunca 125 liraya anlaşılır. Böylece ilk plağını da yapar. Zeki Müren'le bile aynı sahneyi paylaşmak nasip olur.

Kör Ahmet, gözlerinin kör olmasına karşın

kalp gözü açık birisidir. Şen şakrak yanında bir de felsefi yanı vardır. "İneğe göre danası, buğdayına göre denesi, kenarına göre bezi, anasına göre kızı olur." "Çamı yaksan odun olmaz, her kızdan kadın olmaz, ben varmam inekliye, yağurdu sinekliye, Allah beni nasip et omuzu tüfekliye." Diyerek hayatın anlamını özetlerdi. Analar bizim devirde kızlarını iyi yetiştirirlerdi, "Aman kızım can kızım! El içinde edepli ol, çok konuşma. Oturmasını bil kalkmasını bil." Diye öğüt verirdi. Evlilikler bir yastıkta bir ömür devam ederdi.

"Şimdi nasıl ya Ahmet abi? Soruma, "Şimdi evlilikler ya tramvayda ya da internette "Aşkım" diye başlıyor, adliye koridorlarında boşanmayla bitiyor. Artık bir yastıkta 40 yıl yaşamak hayal."

Konya'nın tezenesi A. Özdemir, Dünya gözüyle değil de gönül gözüyle gören biri idi. Gökyüzünün maviliğini, çevrenin yeşilliğini görmemişti ama kendi işinde ve kendi dünyasında neşeli ve coşkulu, renkli bir yaşama koşmuştu hep.

Konya deyimiyle ferasetliydi. Çevreyi iyi dinler, güzel dersler çıkarır ve dersler verirdi. THM repertuarında binlerce, kendi yazıp bestelediği 100 türküden başka bir o kadar da derlediği türkü olduğunu söylemişti. Kendisinin ud ile plak yapan tek kişi olduğunu da. 1994 yılından sonra içkili ortamlardan uzaklaştığını özellikle dile getirmişti.

Ahmet abi senin gördüğünü söylüyorlar? Soruma: "Hocam ben nişan, sünnet ve düğünlerde çalıp söylerken; düğünde yüzlerce hanım olmaz mı? Bunların içinde mantolu, mantosuz, kırmızı, sarı renkli giysisi olan ol-

maz mı? Olur.

İşte ben de tam coşkulu anında, "Öylesine gız gırmızlı, sen niye oynamazsın?" deyiverince. Bir vaveyla kopar, "Ana bu kör, valla da görüyor." Diye bir dalgalanma bir endişe oluşur. Ben de görmediğim halde kıs kıs gülerim hallerine. Gördüğüm filan yok keşke görebilseydim."

Kıskanç değil, cömert ve hayır dilli idi.

Ahmet Özdemir Konya'nın rengi, tek kişilik kocaman bir orkestrası idi. O, özel bir meddah ve eşsiz bir şovmendi. Konyalı kadın konuşmaları, emme basma tulumba, fayton seslendirmeleri, çetnevir sohbet taklitleri unutulmazdır.

Ölümünden beş yıl kadar önce Konya Merkez Öğretmen Evi'nde karşılaştığımızda epey kurtlarımızı dökmüştük. Konya'yı kısaca anlatır mısın Ahmet abi? Soruma biraz düşündü, şöyle bir gerildi, ellerini ovuşturdu ve gülererek: "Namaz, niyaz, boğaz" hocam deyivermişti.

Onun bestelerinde hüüzün yoktur. Konya'ya uygun besteler yapmıştır.

Ahmet Özdemir'in başta Konya olmak üzere Türk folkloruna katkısı asla unutulamaz. Onun ölümüyle, Konya folkloru yetim ve öksüz kalmıştır.

Bugün için yeri doldurulamamıştır. Çünkü o, komple bir sanatçıydı.

Evet!.. Konya'dan pardon Türkiye'den bir Kör Ahmet geçti. Rahmetli Neşet Ertaş Kırşehir için ne ise Ahmet Özdemir'de Konya için odur. O, Konya'nın tezenesi, Konya'nın sesi ve neşesi idi.

Mekânı cennet olsun.

Esen kalınız.

İBRAHİM DÜLGER HOCAYA VEDA

ANUŞ GÖKCE

Eşim sağlığını korumak ve zinde kalmak adına her gün bir saatlik yürüyüşe çıkar. Bu esnada çarşıya dolaşır, Rampalı Çarşıya uğrar, bizim "bilge hane" dediğimiz Buğra Kitapevine uğrar, orada gelen dostlarıyla sohbet eder, akşam vakiti alınacak şeyler alıp eve dönerdi. Dün de mutattığı üzere dışarı çıktı. Akşam saatlerinde içeri girdi. Hoş geldin dedim, hoş bulduk dedi; fakat yüzünün şekli biraz değişti. Dedim, hayırdır İnşallah. Dedi sana üç haber vereceğim, ikisi iyi diğeri çok üzüleceğin bir şey. Hele söyle, dedim. İlk iki haber, sevdiğim iki insanın selamlarını idi. Diğerini söyle dedim; yutkundü, sesi çok boğuk çıktı: "İbrahim Dülger vefat etmiş. Antalya'da kalp krizi geçirmiş. Yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamamış. Cenazesi de memleketi Uşak'a götürülmüş. Gece vefat etmiş, cenazeyi bir gün beklet-selerdi Uşak'a giderdim." Donup kaldım. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Evet, sevgili dostlar! Ölüm hiç beklemediğimiz bir anda gelip kapımızı çalıyor. Bu

kez de İbrahim Hocamızın kapısını çaldı ve bizleri derin üzüntülere boğdu.

1964 Uşak doğumlu olan Prof. Dr. İbrahim Dülger, Ülkücü camianın ve öğrencilerinin gönlünde taht kurmuş biriydi. Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakültesinde yıllarca Ceza Hukuku dersleri verdi. Hocalığının yanında sanatçı kişiliğiyle de ülkücü camianın nabzını tutan, gençleri eğiten, Türk Kültürünü kalplere nakşeden bir gönül adamı idi. Türk Milletinin dertlerini, sıkıntılarını kendisine dert edinmiş, bu konuda çok sayıda konserler ve konferanslar vermiş bir Alperendi. Son görev yeri Antalya'da özel bir Üniversite idi. Orada, Hukuk Fakültesini kurmuş ve dekanlık görevini üstlenmişti.

Türk Milletinin acılarını, sevinçlerini, dayanışma ruhunu güçlendirmek ve Türk Milletine uygulanan zulmü kınamak için nerede bir toplantı ve dernek çalışması varsa orada İbrahim Dülgeri görmek mümkündü. Kendisi hayatını Türk Milletine adadığı için çağrıldığı her toplantıya şartlar elverdiği ölçüde iştirak etmiştir. Kendisini Türk Ocağının toplantılarında saziyle sözüyle defalarca dinledim. Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakültesi Mezunları Derneğinin toplantılarında dinledim. Saatlerce konuşsa insanı sıkmayan bir üslubu, coşkulu bir anlatımı vardı. En son Doğu Türkistan'da uygulanan Çin zulmünü kınamak ve orada zulme maruz kalan soydaşlarımızın sesini duyurmak için Ahde vefa Turan Derneğinin düzenlediği panelde kendisini dinlemiştim. Panelistlerin konuşmasından sonra kürsüye davet edilen İbrahim Dülger o kadar duyulanmıştı ki ağlamaktan konuşamamıştı.

İbrahim Dülger her toplantıda kürsüye çıkınca üç şey için Allah'a şükrettiğini söylediler: Birisi Müslüman bir toplumda dünyaya geldiği, ikincisi Türk Milletine mensup olduğu ve üçüncüsü de ülkücü bir camianın içinde yer aldığı için. Çünkü İslamiyet'e en

büyük hizmeti Türk milleti yapmıştır, derdi.

“Aklım erdi ereli ülkücüyüm” diyen İbrahim Dülger, Ülkücülüğü küçük Moskova diye anılan Uşak Türk Ocağı’nda öğrendi. İbrahim Dülger, “ Bize ocağın en iyi öğrettiği şey kavga gördüğümüzde kaçın, kaçarken yere düşmeyin, düşerseniz ana rahmi pozisyonu alın, başınızı darbelerden koruyun.”- dediler, biz de aynen bunu yaptık. Çok dayak yedik, ne ülkücüğümüzden ne de Türk Milliyetçiliğimizden taviz verdik.” diyerek idealleri uğruna çektiği sıkıntıları ve yaşam mücadelesini dile getirmişti.

Akademisyen, şair ve müzisyen Prof. İbrahim Dülger, içimizden biri gibiydi. “Ha ha” klipiyle genç ihtiyar, kadın çocuk her kesime hitap ederek, insanların gülmelerini istemiş, geleceğe ümitle bakmasını sağlamıştı. O, “Kin ve nefret yok olacak/Yerine sevgi dolacak/karanlıkları yırtarak/ Güneş yeniden doğacak...” sözleriyle sıkıntılarının uzun süre devam etmeyeceğini, elbet bir

gün bu sıkıntıların gidip Türk Milletinin mutlu olacağını sinyallerini veriyordu.

İbrahim hoca şu anda aramızda yok. Ona çıkmış olduğu uzun yolculukta alınının ak, yüzünün pak olmasını niyaz ediyorum. Allah yâr ve yardımcısı olsun. Kabri nur ile dolsun, mekânı cennet olsun. Komşusu Hz. Peygamber, şefaatçisi Kur’an-ı Kerim olsun.

Türk Milletinin başı sağ olsun.

İNSANOĞLU

TAYYAR YILDIRIM

Akıl çıkırında çok mu aklın var?
Gel, önce kendine bak insanoğlu!
Sen herkesi öyle saf mı sanırsın?
Senden daha safı yok insanoğlu!

Cebinde paran var yüreğin fakir,
Başkasını neden görürsün hakir?
Merhametin bitmiş, vicdanında kir.
Daha sana sözüüm çok insanoğlu!

Dilinde bin türlü gıybet ve nifak,
Böyle karanlığa söker mi şafak?
Senin elin şerre uzanır ancak
Elini üstümden çek insanoğlu!

Kandırmak üstüne uzmansın uzman,
Kuyular kazmakta mahirdir kazman.
Neyi değiştirir kitaba yazman?

O sözlere kamım tok insanoğlu!
“Ne ararsan ara, kendinde ara”,
Kapanmıyor kalpte açtığın yara.
Silinmez ki yüze çaldığın kara
Olamadın gittin ak insanoğlu!

İşin gücün para ile pul ile
Ne kazandın rezil, rüsva hal ile?
Menzile varılmaz çıkmaz yol ile
Kolay ise gel de çık insanoğlu!

Sen, “kardın, borandın, bahardın, kıştın”,
Neler değişti de şimdi değiştin?
Pilin mi bitti ki gelip sığıştın?
Çektiklerin sana hak insanoğlu!

■ 2019’da son çalışmam

BİR ÂLEM GÖÇTÜ

Eskilerin Bir lafı var "İyiler beyaz atlara binip gittiler" diye...

Son günlerde bu sözün gerçekleştğine bir kez daha tanık olduk. Önce Milliyetçi camianın önde gelen isimlerinden Mustafa Kafalı Hocayı ardından da Ali Berat Alptekin Hocayı kaybettik. Rahmeti Rahmana kavuşan her iki değerli büyüğüm Allah'tan rahmet yakınlarına başsağlığı diliyorum.

Prof. Dr. Ali Berat Alptekin ile 5-6 yıl önce tanışma fırsatı bulmuştum. Konya Türk Ocağında eşim Anuş Hanımla birlikte hazırladığımız, üniversite öğrencilerin büyük katkıda bulunduğu Nevruz Kutlamasında konuşma yapmak için konunun uzmanlarından olan Hocamızı davet etmeye karar vermiştik. Daha önce bir muhabbetimiz olmadığı için önce telefonunu bulup bu yolla Hocamıza ulaşmayı düşündük. Telefon numarasına ulaştıktan sonra kendimi tanıtp bir konu üzerinde konuşmak istediğimi söyledim.

Azerbaycan'a gideceğini, döndüğünde görüşebileceğimizi söyledi. Azerbaycan dönüşü Fakülteye gittik ve bizi odasında kabul etti. Kendisine o sıralarda görev yaptığım Yeniğün Gazetesi için hazırladığımız "Şehrin Hafızası" ilavesini götürmüştüm. Çok memnun oldu. Çıkaradığımız ilave ve seçtiğimiz konular hakkında bizi mutlu edecek cümleler kurdu. Biraz sohbetten sonra ziyaretimizin sebebini sordu. Türk Ocağında kutlayacağımız Nevruz için bir konuşma yapmasını arzu ettiğimizi, kabul ederse çok memnun kalacağımızı, söyledik. Bize gülümsedi ve "Sadık Bey, Türk Milleti ve Kültürü söz konusu ise ben bir asker gibi görev emri beklerim" dedi.

O gün başlayan dostluğumuz devam etti. Her zaman akıl danıştığım, fikirlerine müracaat ettiğim bir büyüğüm oldu. Gerçekten de Türk Milleti ve Kültürü söz konusu olduğunda hiçbir engel tanımadan görevi koştı.

Hastalığı nüksettikten sonra düzenlenen Konya Âşıkklar Bayramında görüştüğ. Yorgun görünüyordu. "Geçmiş olsun Hocam! Rahatsız mısınız?" diye sorduğum-

**SADIK
GÖKCE**

sadikgokce@hotmail.com

da "Beynimde bir ur olduğu tespit edildi. Haftaya Ankara'ya gideceğim. Bir ameliyat olacağım. Allah'ın takdir ettiği hayatın dışına çıkmayacağıma iman ediyorum. Elbette takdir Allah'ın ama bizim görevimiz tedbir almak" demişti.

O gece o hasta ve yorgun hali ile sırf Türk Kültürüne hizmet etmek şevki ile jüride görev yaptı. Yine o hasta hali ile doktora öğrencilerinin çalışmalarına ışık tutmak için çabaladı, gayret gösterdi. Ama takdir edilen ömür bu kadarmış... Allah'ın dön emri gelince bu geçici âlemden ebedi âleme göç etti.

Hacı Veyis Camiinin bahçesini dolduran sevenleri son yolculuğunda onu yalnız bırakmadı.

Ali Berat Alptekin hayatını Türk Milletine adamıştı. Bu konuda yaptığı çalışmalar ile bütün Türk Dünyasında tanınan bir bilim insanı idi. Yetiştirdiği onlarca akademisyen onun hayalini gerçekleştirmek için bundan sonra daha da fazla çalışmak zorunda kalacak. Çünkü Hocanın vefatı ile boşalan yerini doldurmak da onlara kaldı.

Hocam siz orada rahat olun. Sizin hiç umudunuzu kesmediğiniz Türk Milleti yine bir Karakuş -Simurg, Zümrüdü Anka- gibi kendi külleri içerisinde bulunan közün tekrar alevlenmesi ile eski parlak günlerine dönecek, sizin hayalleriniz gerçekleşecektir.

Kısaca dün Konya bir âlimini kaybetti. Peygamber Efendimiz "Âlimler yeryüzünün kandilleridir." diye buyurmuştu. Konya'nın kandili söndü. Yine Peygamber Efendimiz "Âlimin ölümü âlemin ölümü gibidir." buyurmuştu. Konya'da Ali Berat Alptekin'in vefatı ile bir âlem göçtü.

Büyükşehir Belediyesinin bir Kültür Merkezine Ali Berat Alptekin ismini vermesi bir vefa borcudur. Bu vefanın gösterileceğini umuyor ve bekliyoruz.